

*Csak úgy tudják megmenteni
a szerelmüket,
ha feláldozzák azt?*

Sempre jövátétel *Redemption*

18+

*Érzsékes
könyvek*

J . M . D A R H O W E R

J . M . D A R H O W E R

Sempre
jóvátétel
Redemption

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1

OKTÓBER 12-ÉN, ÉJJEL 23:56-KOR Corrado Alphonse Moretti meghalt.

A gyomra erősen megrándult, és hirtelen kábulat tört rá, amikor a vér sugárban ömleni kezdett a mellkasán lévő lőtt sebekből. A fájdalom hullámokban járta át a testét, és a tompaság teljesen elnyelte. Minden elmosódott, a képek, hangok eltorzultak, a valóság és a világ elsötétült körülötte.

Aztán már csak a semmi volt.

Nem voltak éles fények, lágy hangok, angyalok, csak feketeség. Nem hallott, nem látott, nem érzett semmit, pedig azok után, amit életében tett, a pokol tüzét és a kénkövet várta.

Enyhén szólva csalódott volt.

Néhány perccel később, pontosan éjfélkor erőszakkal visszahozták őt az életbe. A szervezetét oxigén járta át, és újra verni kezdett a szíve, ám újonnan megtalált békéjét nyomban tönkre is tették. Ahogy a túlvilág sötétségéből kiszakítva visszahozták az életbe, hirtelen a múltba került, egy olyan időszakba, amit régese-rég el akart felejteni.

Egy évtizedet ment vissza az időben, de csak néhány méterre került a kicsi, elhanyagolt kórteremtől, ahol most véresen, verejtékben, keserű könnyek között feküdt. A tíz évvel ezelőtti helyiséget ugyanez az érzés töltötte be: végtelen szomorúság, szenvedés és a közelgő halál átható szaga.

Azon a meleg, októberi napon Corrado szótlanul állt a küszöbön, és nézett a fertőtlenített szobába. Carmine DeMarco a korához képest mindig kissé alacsonynak számított, de a nagy kórházi ágyban kifejezetten picinek tűnt. Törekény testéből csövek és drótok vezettek az őt körülvevő különböző gépekhez, de a sarokban ülő ember fojtott hangját ezek zümmögése és csipogása sem tudta elnyomni.

Vincent DeMarco a fia mellett ült a székében előre-hátra billegve, és eszelősen motyogott maga elé. Corrado még soha nem látta őt ennyire önuralmát veszítve, ennyire izgatottnak, már-már tébolyultnak. Egy vadállathoz hasonlított. Kezdte elveszíteni a józan esztét, a haja koszos és kócos, az inge pedig véres volt. A felesége vére volt rajta, amit kevesebb mint huszonnégy órával korábban ontottak ki.

A látványtól Corrado rosszul lett. Nem most látta először Maura vérét, de minden bizonnyal ez lesz az utolsó alkalom. Halott volt, soha nem fog visszajönni, de Vincent láthatóan küzdött az igazság elfogadásával.

– Ez nem lehet! – A torkán akadtak a szavak. – Az én hibám.

Corrado meg akarta mondani neki, hogy teljesen ézszerűtlen, amiket mond, de tudta, hogy felesleges lenne. Nem fogja tudni megvigasztalni. Szavakkal nem lehet elmulasztani a fájdalmát. Igazság szerint Corrado nem is tudta elképzelni azt a gyötrelmet, amit sógora érzett. Corrado nem félt a haláltól, a börtöntől vagy az örök kárhozattól, egyedül Celia elvesztését nem tudta még elképzelni sem. Megesküdött arra, hogy tisztelni fogja őt, imádjá, *megvédi...*

Nem volt meglepő, hogy Vincent egyből magát hibáztatta. Kudarcot vallott – nem tudta megvédeni Maurát.

– Az én hibám – hajtogatta. – Az én hibám, hogy meghalt.

Corrado sóhajtott, és az unokaöccsére nézett. Carmine már majdnem meghalt, amikor rátaláltak Tarullo pizzériája mögött. Nem tudták, mi történt, de egy dolog világos volt: akárki is volt a hóhér, a fiú halálát is akarta.

Ettől a ténytől Corrado még rosszabbul érezte magát. Soha nem volt különösebben oda a gyerekekért, a követelőző viselkedésükért, szutykos kis mancsukért, de ártatlanságukat nagyra értékelte, sőt, irigyelte tőlük. A *Cosa Nostránál* töltött évei alatt sok embert megölt, de arra büszke volt, hogy soha nem gyilkolt meg olyat, aki ne szolgált volna rá a haragjára.

Ahogy ránézett az unokaöccsére, aki olyan tehetetlennek és sérülékenynek tűnt, el se tudta képzelni, mi bírhat rá valakit arra, hogy ártani akarjon neki. Ez egyszerűen felfoghatatlan volt a számára. Bizonyos dolgokat még a legkegyetlenebb emberek se tudnak elviselni, és egy gyerek hidegvérű lemészárlása is ezek közé tartozik.

Most azonban más idők jártak. Akármennyire is dühítette Corradót, változtak az idők, és most azon töprengett, vajon mindez mit jelent Carmine számára. Mindössze nyolcéves volt, amikor bedobták a mély vízbe. Ha felébred – már ha egyáltalán felébred –, az élete már nem lesz ugyanolyan. Függetlenül attól, hogy tesszik-e neki, vagy sem, az élet elől nem menekülhet el. Ezek után nem. Már része ennek az életnek, és Corrado tudta, hogy a hátralévő éveit azzal fogja tölteni, hogy megpróbál rájönni ennek a káosznak az értelmére.

Corrado ereit olvadt lávaként égette a gyűlölet. Minél tovább állt itt az ajtóban, és hallgatta összeomlott sógora dünnnyögését, annál jobban nőtt benne a harag. Csak arra tudott gondolni, hogyan álljon bosszút azokon, akik ekkora fájdalmat okoztak nekik. Nemcsak a szervezetnek tett esküje követelte meg ezt tőle – szemét szemért –, de elgyötört szíve is ezt diktálta.

Corrado szíve, aminek a verése egy évtized múlva csodával határos módon egyenletes lett a szívmonitoron, napról-napra erősödött. Túl fogja élni a chicagói raktárban kitört lövöldözést. A Kevláros Gyilkos egy napon fel fog ébredni.

December elsején, hathétnyi kóma után Corrado Alphonse Moretti kinyitotta a szemét.

2

A FEKETE MAZDA RX-8 a Blue Ridge-hegység lábánál lévő viharvert, murvás úton száguldott, kanyargott, egyre mélyebbre hatolva a hegyet övező dombok belsejében. A sűrű erdőben, a váratlan kanyarokban Haven az ülésbe kapaszkodott.

– Eltévedtünk? – kérdezte tétován, és a barátjára pillantott. Carmine a vezetőülésen kényelmesen elterpeszkedve a rádióval babrált. A szemét napszemüveg takarta, Haven ezért nem tudta megmondani, figyel-e egyáltalán az útra.

– Nem.

Haven ekkor kinézett a szélvédőn, de hunyorgott a kora reggeli napsütéstől. Körülötte minden irányban egyformának tűnt a látvány: végtelen erdő vette őket körül. Carmine mégis honnan tudja?

– Biztos?

– Tuti.

Haven a fejét csóválta. *Csökönyös egy alak!*

– Hova megyünk?

– Majd meglátod.

Haven kezdett dühös lenni, amikor Carmine úgy rántotta balra a kormányt, hogy kis híján lecsúsztak a keskeny útról. A biztonsági öv megtartotta, és az üléshez préselte. Hirtelen nagy levegőt vett, de mielőtt sikított volna, Carmine megállt egy út menti

kerítés mellett, leállította a motort, és elégedett mosollyal fordult felé.

– Na, tessék. Nem tévedtünk el.

Haven a fejét csóválva fürkészte a környéket. Elsőre úgy tűnt, nincs benne semmi szokatlan, csak egy résnyi üres terület a fák között, tőlük néhány méterre egy faházzal, de aztán a távolban kiszúrt egy megfakult fehér táblát. **KARÁCSONYFAVÁSÁR**, állt rajta kézzel festett zöld betűkkel. Izgatott lett, de az érzés gyorsan elpárologott, amikor tovább olvasott: **NYITVATARTÁS: NOVEMBER 22. – DECEMBER 22.**

Bár Carmine-nal kettesben sokszor azt érezte, hogy megállt az idő, a naptár mást jelzett. Már december 23. volt, és egy hónap is eltelt azóta, hogy visszatértek az észak-karolinai kisvárosba, Durrantéba, hogy megpróbálják folytatni a régi életüket... hogy visszaszerezzenek egy kis normalitást, és összerakják a kapcsolatukat. Nehéz volt megküzdeniük Haven elrablásának következményeivel, de mindennap... minden percben... minden másodpercben ezen voltak.

– Zárva – mondta Carmine-nak fintorogva, miközben kiszálltak a kocsiból. Megborzongott a hidegtől, és szorosabban összehúzta magán a kabátját. – Tegnap volt az utolsó nap.

Carmine kinyitotta a csomagtartót, kivett egy fejszét, és a vállára vetette.

– Tudom.

Haven tátott szájjal nézte, ahogy átmászik a területet körülvevő fakerítésen, és leugrik a túlsó oldalon.

– Ez nem betörés?

Carmine a szabad kezét nyújtotta, hogy átsegítse Havent.

– Inkább csak birtokháborítás.

– Mi a különbség?

– Az egyik szabálysértés, a másik bűncselekmény.

Haven sóhajtott és válaszolni akart, de Carmine pillantása meggyőzte arról, hogy ne vitatkozzon. Ezért tétován megadta

magát, és megfogta a kezét. Carmine átsegítette a kerítésen, majd az ujjait az övébe kulcsolta és megszorította.

– Tényleg ezt akarod? – kérdezte Haven.

– Igen. Karácsony van, és a karácsony erről szól.

– A birtokháborításról?

– Nem. Arról, hogy kiválasztunk egy fát, feldíszítjük színes gömbökkel és más díszes szarságokkal. Fagyöngy, ajándékok, fények, csillagok, család, tojáslikőr. Vagyis inkább kibaszottul sok tojáslikőr, csak éppen tojás, tejszín és a többi szarság nélkül, amit az alkoholhoz tesznek. A tojáslikőr undorító.

– Szerinted a karácsonynak a rum az értelme?

Carmine nevetett.

– Hát persze.

– Én meg azt hittem, hogy a valláshoz van köze.

Carmine tekintete a lányra siklott.

– Részletkérdés, *tesoro*. Részletkérdés.

A fatelepen sétálgatva Haven időnként megállt, és rámutatott egy fára, de Carmine mindig talált benne valami hibát. Túl alacsony vagy túl magas, túl vastag vagy túl keskeny, túl sok ága van, vagy éppenséggel nincs elég tűlevele. Fitymálta a színüket, más fákat a formájuk miatt vetett el, vagy csak bosszúsan fűjtatott, amikor Haven azt javasolta, hogy nézzék meg azt a halmot, ahová a már kivágott maradék örökzöldeket dobálták.

– És ehhez mit szólna? – kérdezte a lány egy idő múlva, és megállt egy nála néhány centiméterrel magasabb fa előtt. – Ez tetszik?

Carmine alig vetett rá egy pillantást.

– Túl ritkás.

Haven felvonta a szemöldökét, nem értette, hogy ezzel meg mi a baja. Neki dúsnak tűntek az ágak.

– Olyan finnyás vagy.

– Hagyjuk – motyogta a srác. – Látsz még jót?

– Hm... – Haven körbenézett, és a tekintete megállt egy néhány lépésnyire álló fán. – Az milyen?

Carmine szemügyre vette. Haven már várta a kritikát, biztos volt benne, hogy talál abban is valami hibát, de Carmine csak vi-gyorgott.

– Tökéletes.

Haven meglepődött.

– Biztos?

– Igen. Miért? Neked nem tetszik?

Haven vállat vont. Az összes fa egyformának tűnt neki, mint ahogy azon fák száza, amik mellett elhaladtak az út mentén.

– Szerintem is szuper.

Carmine elengedte a kezét, és tanulmányozni kezdte a fát, azon töprengett, hogyan vágja ki. Amikor megrendítette a fejszéjét, a szürreális jelenet láttán Havenből kitört a nevetés. Alig hasított bele a vastag kéregbe.

– Mi olyan vicces? – morgolódt Carmine.

– Az egész napod rá fog menni. Olyat kellett volna választanunk, amit már kivágtak.

– Az csalás lenne. A könnyebb út nem feltétlen a legjobb. Bizo-nyos dolgokért érdemes megdolgozni.

Haven szerint már az is csalás volt, hogy bejöttek a fatelepre, mivel kivághatták volna az egyik kis fát is az udvaruk végében, de jobbnak találta, ha ezt nem teszi szóvá. Carmine tehetetlen dühe minden fejszecsapással nőtt, és Haven nem akart rontani a hely-zeten.

Csak ütötte, ütötte a törzset, és a penge végül belevágott. Hideg volt, de mire a fa megdőlt, Carmine zihált és csuromvíz volt. A ve-rejtek összegyűlt a homlokán, végigfolyt az arcán, és lecsepegett hegyes állán. Miközben Haven szótlanul nézte a küzdelmét, belé-hasított a büntudat ismerős érzése. Az érzés mindig a nyomában volt, életéért küzdő viperafént akkor hatalmasodott el rajta, ami-kor a legkevésbé számított rá. Gonoszul rágta belül, mérgezte és mindig a szégyen intenzív érzését kavarta fel benne, amikor eszé-be jutott, hogy Carmine mit tett érte.

Ez a fiú – ez a makacs, önzetlen, buta fiú – odaadta magát a maffiának. Haven életéért cserébe odaadta a jövőjét azoknak az embereknek, akiket a legjobban gyűlölte. Haven *biztonságáért*. Carmine ezt olyan könnyedén, olyan gyorsan tette, mintha nem is kellett volna rajta elgondolkodnia... mintha a Havenért hozott áldozat olyan természetes lenne, mint a lélegzetvétel.

A lépés viszont megtörte őt, Haven pedig továbbra is csak próbált megbékélni azzal a ténnyel, hogy hosszú időbe is beletelhet, míg Carmine helyrejön. Haven hálás volt, hogy él, szerencsésnek érezte magát, hogy itt állhat, és karácsonyfát válogathat azzal a fiúval, akit szeret, de dühös is volt. Nem Carmine-ra, rá már nem. A dühe valahogy szabadon lebegett. Most éppen magára volt mérges, és az univerzumra, hiszen Carmine-nak sehogy sem tudott segíteni. Tehetetlen volt. Nem tudott véget vetni a szenvedéseinek. Nem tudta őt megmenteni.

Haven az életében újra tehetetlennek érezte magát.

Szótlatlanul állt, nézte a fiút, és rettegett attól, hogy egy nap a szemébe nézve megbánást fog látni. Attól félt, hogy egy napon Carmine odafordul hozzá, és az arcán a legnagyobb félelmét fogja látni: hogy nem érte meg az áldozatot.

A fa végül dőlni kezdett Haven felé. Az utolsó pillanatban ugrott el előle, majdnem eltalálta.

– Bocsi, *tesoro*. – Carmine eldobta a fejszét, és felhajtotta feke-
te, hosszú ujjú pólóját. Kilátszott izmos hasa, miközben letöröl-
te a verejtéket a homlokáról. – *Sokkal* nehezebb volt, mint hittem!

Büszkén vigyorogva vonszolta a fát a kocsi felé. Haven felkapta a fejszét – meglepte, milyen súlyos –, és követte őt. Carmine úgy dobta át a kerítésem a fát, mintha pehelysúlyú lett volna, és átse-
gítette a lányt is.

– Hogyan tovább? – érdeklődött Haven.

– Hozzákötjük a kocsihoz, és hazavisszük – felelte Carmine, és elvette a fejszét tőle. Bedobta a csomagtartóba, kihúzott egy teker-
keres kötelet, és felmutatta.

– Biztos, hogy jó ötlet? – kérdezte a lány, amikor Carmine megragadta, a fát, és feltolta a kocsi tetejére. Az ágak nekisúrlódtak a fényes fekete festéknek. Haven kizártnak tartotta, hogy anélkül érnek haza, hogy a kocsi ne szenvedne valamilyen kárt.

Carmine ingerülten sóhajtott.

– Persze hogy az, Haven. Mi van ma veled? Miért kérdezősködsz annyit? Már nem bízol bennem?

Haven megütközött a kérdésén. Nem is vette észre magán, hogy többször is kételkedett benne.

– Hogyne bíznék benned! Csak... biztos akartam lenni a dologban.

– Oké, végül is jobb mindenre rákérdezni, mint csak *bólogatni* – mondta Carmine, majd megigazította és lekötözte a fát. Minden oldalon lelógott a kis járműről, elől a fél szélvédőt eltakarta, és a hátsónak is a nagy részét beterítette. – Én viszont mindent komolyan mondok.

– Tudom. Hiszek neked.

Carmine meghúzogatta a köteleket, így akart megbizonyosodni arról, hogy jól rögzítette a fát. A művével elégedetten intett Havennek, hogy szálljon be, de ő nem mozdult.

– A lopás minek számít? – kérdezte. – Szabálysértés vagy bűncselekmény?

Carmine néhány pillanatig töprengett, csak a lányt nézte. Válasz helyett előhúzta a pénztárcáját, és leszámolt valamennyi pénzt. Átpattant a kerítésen, odakocogott az épületig, és a küszöb alatt becsúsztotta a kivágott fa árát.

– Lopás? – kérdezte zavartan mosolyogva, miután visszaért. – Miért gondold, hogy mi elloptunk valamit?

Havennek igaza volt.

A kocsi teteje tele lett apró karcolásokkal, a közepén pedig egy feltűnő cikcakkos bevágás húzódott.

Carmine végighúzta rajta a mutatóujját.

– Ez a rohadt fa!

– Könnyű lesz helyrehozni? – kérdezte Haven.

– Aha. Csak utálok, amikor a kicsinek baja esik. Apu Mercedesét kellett volna elhozunk. Ezek a karcolások jól passzolnának a sérült visszapillantó tükörhöz.

Haven mosolygott, eszébe jutott, amikor először ült be az autóba vezetni.

– Jobban szeretek a tieddel menni.

– Tényleg? – kérdezte Carmine őszinte kíváncsisággal a szemében. – Szereted a Mazdát?

– Aha. Jól néz ki. Olyan meleg, ismerős érzés benne ülni. És hát még egyszere se dobtak bele a csomagtartójába.

Carmine csak döbbsenten pislogott, aztán szó nélkül a fa felé fordult, ami a ház előtti udvaron feküdt. Megfogta a törzsét, és a ház felé húzta, friss tűlevélcsíkot hagyva maga után.

A következő néhány óra lázas tevékenységgel telt. Vincent is csatlakozott hozzájuk, és hozott egy karácsonyfatalpat meg egy doboz díszet. A család többi tagja később érkezett. Amikor felállították a fát, és felfüggesztették rá a fényeket, megjelent Carmine testvére, Dominic, aki a Notre Dame-ból érkezett a téli szünetre. A folyosón ledobta a csomagjait, és odarohant hozzájuk, Carmine-t le is teperte a kemény padlóra. Játékosan beletúrta a hajába, aztán Havent nyalábolta fel.

– Bálkirálynő! – kiáltotta, és megpördült vele. – Hiányoztál, kiscsaj.

– Egy hónapja találkoztatok – dűnnyögte Carmine, és feltápaszkodott. Ahogy felegyenesedett, megsajdult a háta, összerezzen a fájdalomtól. – Egyébként szia, te anyaszomorító!

Dominic nevetett, letette Havent, és megtaszította az öccsét. Carmine erre megint megbotlott, ráesett a fára, ami meghajlott.

– Te is hiányoztál nekem, tesó. Jó látni téged.

Carmine a szemét forgatva úgy tett, mintha bosszantaná a bátyja hülyéskedése, de önkéntelenül is mosolygott. Nem tudta volna letagadni, hogy hiányzott neki a bátyját rendszerint körüllegő könnyedség. Carmine mindig irigyelte Dominicnak azt a képességét, hogy minden helyzetnek el tudta venni az élet. Az elmúlt hónapban ennek minden bizonytalanságot hasznát tudták volna venni, mert mindenki csak óvatoskodott, mintha tojáshéjon járkált volna, nem törődtek a valódi helyzettel, mert attól féltek, hogy véletlenül megnyomják a piros gombot, és szörnyű katasztrófát okoznak.

Carmine jövője, Haven múltja, a Vincent elleni vádak, Corrado egészsége... Carmine nyelve hegyén mindig ott voltak a szavak, de nem tudtak áttörni a semmitmondó csevejen. Folyton dumáltak, de a rohadt életbe, senki nem *mondott* semmit.

Carmine tudta, hogy ez nem tarthat így örökké. Amíg a család többi tagja velük van, mintegy behatolva az őket körülvevő buborékba, addig a problémákat nem lehetett egyszerűen szőnyeg alá seperni. Akár akarták, akár nem, azzal fenyegettek, hogy rájuk zúdulnak.

Carmine emiatt részben megkönnyebbülést érzett, de rettegett is. A csónak meglökése azzal a kockázattal járt, hogy akár fel is borulhat, és ebben az esetben Carmine nem tudta volna garantálni, hogy valaki ne fulladjon bele a vízbe.

Csak remélni tudta, hogy ez nem ő és Haven lesz.

Dominic után nem sokkal befutott Celia és Corrado. Carmine épp az utolsó dísz tette fel a fára, amikor finoman kopogtak a bejárati ajtón. Mielőtt bárki reagálhatott volna, Celia hangja töltötte be a házat:

– Kopp, kopp!

Ők is ledobták az előtérben a csomagjaikat. Celia a nappaliba sietve átölelte a srácokat és Havent, és csak ezután fordította a

figyelmét a testvéreire. Hangosan, vidáman köszöntött mindenkit, a hangja csordultig telt szeretettel. Corrado viszont megállt az ajtóban, onnan figyelt hideg szótlanásban.

Carmine óvatosan nézte őt. Utoljára a raktárban látta Corradót, amikor összeesett és tócsában állt körülötte a vér. Soha nem érezte magát különösebben közel hozzá, inkább félt tőle, és kevésbé érzett valódi törődést iránta, de a történetek után valami megváltozott. Érzései intenzívebbek, erősebbek lettek. Tisztelete elmélyült, már-már rajongásba ment át.

Carmine életében először érezte azt, hogy meg tudja érteni a nagybátyját.

Corrado viszont semmilyen jelét nem adta annak, hogy az érzéseik kölcsönösek lennének. Akkor is hallgatott, miután Vincent is köszöntötte, és a hallgatása minden szónál mélyebb üzenetet hordozott. Mozdulatlanul, sután állt, mintha nem lenne senkihez mondanivalója. A bőre a szokottnál sápadtabb volt, a teste már-már csontvázszerűen sovány, a vonásaiból viszont továbbra is a régi komorság sugárzott, ami az utóbbi néhány hétben mintha csak fokozódott volna.

Ijesztőbb volt, mint bármikor.

Találkozott a tekintetük. Corrado szeme majdnem fekete volt, és semmilyen érzelm nem villant fel benne. Carmine hátán hideg borzongás futott végig, és a korábban felismert kötődés helyét újra az aggodalom vette át. Felmerült benne, hogy vajon Corrado is megérezte-e ezt, mert elfordult. Enyhén sántítva odament a csomagjaikhoz, felvette őket, és eltűnt az emeleten, anélkül, hogy egy szót szólott volna.

Carmine nem tudott mit mondani, Vincent és Haven is csendes volt, de amint várható volt, Dominic nem hagyhatta szó nélkül a helyzetet.

– A fenébe, azért egy köszönést megérdemeltünk volna, nem?
Celia szomorúan mosolygott.

– Ne vedd magadra! Még nincs teljesen jól. Adj neki időt, és újra a régi lesz!

Carmine az apja arcán azt látta, hogy nem hisz Celia szavainak.

3

AZNAP ESTE, AMIKOR KEZDETT ALKONYODNI, a nappaliban gyűltek össze, hogy megnézzenek egy filmet. A karácsonyfán csillogó színes fények kiemelték a padlón elterülő hosszú árnyékokat. Dominic kínait rendelt, és áthívta a barátnőjét, Tesst. Ő is a téli szünetre érkezett haza a Notre Dame-ból. Néhány perc múlva meg is érkezett, és bepréselte magát Dominic mellé a fotelba egy tál pattogatott kukoricával az ölében. Haven és Carmine a kanapén helyezte kényelembe magát, olyan közel ültek, hogy a karjuk egymáshoz ért. Celia korábban szabadkozva elnézést kért, és csatlakozott a férjéhez, Vincent pedig azt mondta, hogy munka várja, és az emeletre ment.

– Mi van mostanában dr. DeMarcóval? – kérdezte Haven halkán, és közelebb hajolt Carmine-hoz. – Az utóbbi időben alig látni.

– Szerintem készül valamire.

– Mégis mire?

– Bárcsak tudnám! De nehéz időkben nehéz döntéseket kell hozni, úgyhogy akármi is a terve, biztos drasztikus lesz.

– Szerinted baj van? – kérdezte Haven rémülettel a hangjában.

– Van olyan, hogy nincs? – nevette el magát Carmine kényszeredetten.

A bejárati ajtót ekkor hangos kopogás rezegtette meg. Az egybegyűltek egymásra néztek, de senki nem mozdult, hogy ajtót nyisson, majd Carmine állt fel, a fejét csóválva.

– Nagy a tolongás.

– Én kinyitnám – mondta Haven –, csak nincs nálam pénz.

– Tudom. Ne aggódj! Kifizetem.

– Kösz, DeMarco – mondta Tess, és megdobta egy pattogatott kukoricával. – Legalább jó vagy valamire.

Carmine a középső ujját mutatta fel neki.

Tess grimaszolt.

– Feldughatod az ujjad a seggedbe.

– Te meg menj a fenébe!

Carmine elindult az előszoba felé, és elővette a pénztárcáját, hogy előkészítsen valamennyi pénzt. Az ajtónál álló ember már türelmetlenül, hangosan, erőszakosan dörömbölt.

– Te jó ég, megyek már! Mit gondolsz magadról, ki vagy te, a rohadt életbe, így dörömbölni...

Hirtelen elhallgatott, mert kinyitotta az ajtót, és a pillantása szemmagasságban a fényes arany kítűzőre esett.

– Rendőrség – közölte a rendőr higgadtan.

– Nincs mondanivalóm – reagált Carmine reflexszerűen.

– Nem is tudod, mit akarok – nevetett fel hangosan a rendőr, felderülve Carmine reakcióján. – Jack Baranski felügyelő vagyok. Lakik itt egy Haven nevű lány?

– Miért? – kérdezte Carmine.

– Egy Nicholas Barlow nevű fiúról szeretnék vele beszélni.

Carmine teljesen ledermedt, a szíve pedig kalapálni kezdett, amikor a tudatába brutális erővel betörtek az emlékei egykori barátja utolsó perceiről.

A távolban fegyver hangos durranása. Éles kiáltás hatol a levegőbe. Nicholas térdre rogy, a mellkasára szorítja a kezét, kinyitja a száját, hogy beszéljen, de egy hang nem jön ki a torkán.

Fojtott csend. Másodpercek alatt meghalt.

Halott.

A rohadt életbe, meghalt!

– Pár perc az egész – mondta a nyomozó, mivel Carmine nem reagált. – Bejöhettek?

Carmine a fejét rázta, és alig tudta kipréselni magából a szavakat:

– Menjen innen!

Mielőtt az orra előtt becsaphatta volna az ajtót, Vincent hangját hallotta a háta mögül:

– Engedd be őt, fiam!

Carmine megfordult, és meglátta az apját, aki a lépcsőn állt. Biztos félrehallott valamit. Vincent DeMarco *soha* nem hívná be önszántából a törvény képviselőjét a házába.

– Tessék?

– Jól hallottad. – Vincent megtette az utolsó néhány lépcsőt lefelé az előtérbe. – Hadd tegye fel a kérdéseit.

– Eszem ágában sincs – bukott ki Carmine-ból. Már épp meg akarta kérdezni az apjától, hogy elment-e az esze, amikor a testvére félbeszakította.

– Hol van már a kaja? Éhen halok! – rikoltotta Dominic, és kijött a nappaliból. A bejárati ajtó felé pillantva a rendőr láttán tágra nyílt a szeme. – Hoppá, nem a futár jött meg! Már megint rossz fát tettél a tűzre, tesó?

Carmine nagyot sóhajtott. Mégis honnan veszi Dominic, hogy *miatta* jöttek?

– A nyomozó nem Carmine-t keresi – magyarázta Vincent. – Néhány kérdést szeretne feltenni Havennek, aztán megy a dolgára.

Carmine kelletlenül kitért, hogy helyet adjon Vincentnek, aki bekísérte a nyomozót a nappaliba. Dominic elnézést kért, és felrohant az emeletre, magával ráncigálva Tesst. Carmine visszalépett a bejárati ajtóhoz, mert megállt egy kocsi, és a futár parkolt le a jelöletlen járóautó mögött. Carmine odaadta a pénzt a srácnak, fogta a kaját, bevágta az ajtót, ledobta a vacsorát a konyhába, és sietett a nappaliba.

Haven mellé, a kanapé karfájára ült le, mivel a közelében akart maradni. A rendőr a torkát köszörülte.

– *Négyszemközt* szeretnék beszélni veled, ha nincs ellenükre.

– Sajnálom, de ellenemre van – mondta Vincent. – Beengedtem a házamba, de nehogy már maga küldjön ki engem innen!

– Jól van. – Baranski felügyelő elővett egy kis jegyzetfüzetet a zsebéből, és kinyitotta. – Haven, ismered Nicholas Barlow-t?

Haven a körmeit piszkálva, akadozva felelt.

– Igen. Szóval... *tudom*, ki ő, de nem igazán ismerem őt. Szóval, nem ismerem... nem ismertem őt.

Rémülten Carmine-ra pillantott, aztán lesütötte a szemét.

– Mikor láttad őt utoljára? – kérdezte Baranski felügyelő.

– Szeptember végén. Carmine-nak aznap este focimeccse volt.

– És történt valami szokatlan a meccsen?

– Seggbe rúgtam Nicholast – kapcsolódott be a beszélgetésbe Carmine, aki így akarta megkímélni Havent attól, hogy neki kelljen felidéznie a történeteket. – Bár ebben nincs semmi szokatlan. Folyton verekedtünk.

– Értem. És mi történt a verekedés után?

– Elrohant, mint mindig, amikor verekedtünk.

A rendőr gyanakodva pillantott Carmine-ra.

– Ekkor láttad őt utoljára?

– Nem, egy héttel később – vallotta Carmine. – Éppen vizsgáztam a suliban, amikor felbukkant.

– Miért?

– Nem akadt jobb dolgom. Miért vizsgáznak az emberek?

– Nem a vizsgát kérdeztem – mondta Baranski nyomozó türelmetlenül. – Az érdekel, hogy *ő* miért ment oda?

Carmine vállat vont, tudta, hogy az előbb is erre gondolt, de nem akart válaszolni a kérdésre.

– Valami történt akkor?

– Az, ami szokott, ha mi ketten találkoztunk.

– Verekedés. – A rendőr bólintott, mintha ebben nem lenne semmi meglepő. – Haven, te a meccsen láttad őt utoljára?

– Igen. – Haven némi tétovázás után a fejét rázta. – Vagyis nem. Láttam őt aznap este az Aurora-tónál is. Beszélgettünk, aztán én hazamentem.

– *Ekkor* láttad őt utoljára?

Haven tekintete gyorsan végigpásztázta a szobát. Vincent biccentett, annyira finoman, hogy még Carmine is alig észlelte.

– Igen – felelte suttogva Haven.

Hazugság.

– Van bármilyen elképzelésed arról, mi történhetett vele?

Haven ezúttal nem tétovázott.

– Igen.

Carmine feszült lett, és hitetlenkedve nézett rá. *Micsoda?*

– Aznap este a tónál azt mondta, hogy semmi nem tartja őt itt. Arról beszélt, hogy elmegy, eltűnik, újrakezdi az életét egy olyan helyen, ahol senki nem ismeri. Azt gondoltam, hogy csak ki akarja beszélni magát, de most arra gondolok, hogy talán tényleg ez történt.

– Lehetséges. – A rendőr becsukta a jegyzetömbjét, és visszadugta a zsebébe.

– Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy én vagyok a hibás – folytatta a lány. – Lehet, hogy meg tudtam volna őt állítani, vagy segíthettem volna neki. Talán akkor még... itt lenne.

Carmine szíve összeszorult a büntudattól.

– Nem hibáztathatjuk magunkat mások döntéseiért, kislány – mondta Baranski, és felállt. – Köszönöm, hogy szakítottál időt erre a beszélgetésre. Ha bármi eszedbe jut, ami segíthet nekünk Nicholas megtalálásában, akkor hívj.

Elővette a névjegykártyáját, amit Haven óvatosan elvett, majd Vincent kikísérte a rendőrt. Haven pár pillanatig mozdulatlanul ült, aztán összegyűrte a névjegykártyát.

A szobában tapinthatóvá nőtt a feszültség. Carmine nem bírta a csendet, és ahogy becsukódott a bejárati ajtó, Havenhöz fordult.

– Tényleg hibáztatod magad?

– Persze – felelte Haven halkán. – Ha akkor nem...

– Ez hülyeség! – szakította őt félbe Carmine. – Te semmiben nem vagy hibás.

– De igen! Tényleg nem érted? Minden *miattam* volt, mert én egy *Princiizé* vagy mi az isten vagyok! Egy rohadt hercegnőcske! Az anyád és Nicholas meghaltak, Corrado megsérült, te az életedet áldoztad fel úgy, mintha semmiség lenne. Mi jön még? Mi fog még történni miattam?

Carmine mindent értett, látva a Haven szomorú arcát elárasztó könnyeket, amiket hetek óta visszatartott. A gombot lenyomták. Megkezdődött a katasztrófa előtti visszaszámlálás. Basszus. A törékeny buborékuk ki fog pukkanni.

– Nem hagyom, hogy magadra vedd ezt a terhet – mondta. – És ne merd amiatt hibásnak érezni magad, amit én tettem! Ha valakit hibáztatni akarsz, akkor hibáztass *engem!* Azért tettem, mert ezt akartam tenni, nem azért, mert ezt *kellett* tennem. Azért tettem, mert szeretlek téged, Haven, és nem te kényszerítetted arra, hogy szeresselek. Bakker! Magam csináltam ezt a szart! És egy kicsit sem bántam meg.

– De miért nem?

– Miért bántam volna meg? Végre biztonságban vagy. Végre szabad vagy.

– Igen? – Haven bosszúsán rázta a fejét. – Biztonságban vagyok? *Szabad* vagyok?

– Hát persze hogy az vagy – felelte Carmine felvont szemöldökkel. – Miért ne lennél?

– Nem tudom – válaszolta a lány, és a könnyek csak folytak le az arcán. – Nem is tudom igazából, mit jelent ez a szó.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ezt az egészet már átbeszéltük – mondta Carmine, és elkeseredetten magába lendítette mind a két kezét. – Azt jelenti, hogy azt csinálsz, amit akarsz, oda mész, ahová akarsz, az vagy, aki akarsz lenni, azt teszed, amit akarsz. Bakker, legyél már az, aki akarsz lenni!

– És *te*?

A kérdés kikököntette Carmine-t.

– Ööö...

– Tényleg nem érted, Carmine? – kérdezte Haven a feszültségtől remegő hangon. – Hogy lehetnék szabad, ha te nem vagy az? Hogy tehetnék meg dolgokat, ha te nem?

– Szerintem... – kezdte volna Carmine, de a zsebében megszólaló mobil kikököntette a gondolatmenetéből. Elhallgatott, elővette, és anélkül, hogy a kijelzőre pillantott volna, tudta, hogy Salvatore az. Haven szó nélkül felállt és kifelé sietett, de Carmine utána kiáltott. – Várj, Haven! Muszáj ezt megbeszelnünk, csak... várj meg, oké? Egy perc lesz az egész.

Haven már majdnem kiért az előszobába, de most Carmine felé fordult, a könnyek még mindig potyogtak a szeméből. Nem szólt egy szót sem.

A telefon továbbra is csengett Carmine kezében. Sóhajtott, tudta, hogy fel kell vennie. Odament a kanapéhoz, leült, háttal Havennek.

– Igen, Salvatore?

– Már kezdtem azon gondolkodni, vajon felveszed-e.

– Hogyne venném fel! – dünnyögte Carmine, lehajtotta a fejét, és beletúrt a hajába. A tekintete megakadt a zsaru galacsinba gyúrt névjegykártyáján a földön, és grimaszolva felvette. – Csak nagy itt a nyüzsi, nem hallottam a telefont.

– Nos, csak érdeklődni szerettem volna, hogy telik a szabadságod. Gondolom, Corrado is megérkezett, de őt se tudom elérni.

Carmine felvonta a szemöldökét. Csak *érdeklődik?*

– Igen, itt van. Azt hiszem, épp alszik.